

Тарнавська С.І.

ОСОБЛИВОСТІ НЕСПЕЦИФІЧНОЇ РЕАКТИВНОСТІ БРОНХІВ У ДІТЕЙ, ХВОРИХ НА БРОНХІАЛЬНУ АСТМУ ЗАЛЕЖНО ВІД ЗАПАЛЬНИХ ПАТЕРНІВ КРОВІ

Кафедра педіатрії та дитячих інфекційних хвороб

Вищий державний навчальний заклад України

«Буковинський державний медичний університет»

Враховуючи патогенетичні особливості фенотипів бронхіальної астми (БА) слід визнати, що оцінка особливостей запалення дихальних шляхів за показниками вмісту гранулоцитів у периферичній крові є доступним та малоінвазивним методом. Тому, нами вважалось за доцільне оцінити ступінь неспецифічної реактивності дихальних шляхів у дітей, хворих на бронхіальну астму, за різних запальних патернів крові, що дозволить оптимізувати необхідний комплекс лікувально-профілактичних заходів.

Метою роботи було дослідити показники неспецифічної реактивності бронхів залежно від запальних патернів крові з метою оптимізації комплексного лікування дітей, хворих на бронхіальну астму, ретроспективно

Проведено комплексне клініко-імунологічне обстеження I-II рівня 120 дітей, хворих на бронхіальну астму. Залежно від вмісту гранулоцитів крові сформовані чотири клінічні групи. Першу (I) групу становили 34 дитини, які хворіють на БА з гіпогранулоцитарним патерном запалення (вміст еозинофілів крові < 250 клітин/мм³ та нейтрофілів < 5000 клітин/мм³) (середній вік – 13,7±2,6 року, частка хлопчиків – 64,7 %), до II групи увійшли 60 дітей, хворих на БА з переважно еозинофільним патерном периферичної крові (вміст еозинофілів ≥250 клітин/мм³) (середній вік – 12,8±2,9 року, частка хлопчиків – 70,0 %), до III групи увійшли 14 дітей із нейтрофільним патерном (вміст нейтрофілів ≥5000 клітин/мм³) (середній вік – 12,6±2,7 року, частка хлопчиків – 64,3 %), до IV групи увійшли 12 дітей з гіпергранулоцитарним патерном запальної відповіді (вміст еозинофілів крові ≥ 250 клітин/мм³ та нейтрофілів ≥ 5000 клітин/мм³) (середній вік – 14,9±1,9 року; частка хлопчиків – 58,3 %). За основними клінічними характеристиками групи спостереження були зіставлюваними. Оцінку реакції бронхів у відповідь на інгаляцію β₂-агоніста короткої дії (сальбутамолу) проводили згідно з рекомендаціями з подальшим підрахунком індексу бронходилатації (ІБД): ІБД = ((ОФВ₁ після інгаляції сальбутамолу - ОФВ₁ вих.) / ОФВ₁ вих.) X100%.

Аналіз отриманих даних показав, що найбільш високі показники лабільності бронхів (переважно за рахунок вираженої дилатації у відповідь на інгаляцію β₂-агоніста) відзначали у дітей з гіпергранулоцитарним запальним патерном крові в порівнянні з іншими фенотипами. Так, позитивну бронхомоторну пробу з β₂-адреноміметиком реєстрували у 18,8%, 28,6%, 26,8% і 72,7% (рФV: I, II, III <0,05) пацієнтів I, II, III, IV груп відповідно. Показники ризику наявності позитивної реакції дихальних шляхів на β₂-адреноміметик у пацієнтів з гіпергранулоцитарним запальним патерном крові в порівнянні з гіпогранулоцитарним запальним фенотипом склали: відносний ризик - 3,9 [95% ДІ: 2,7-5,5], при співвідношенні шансів - 11,6 [95% ДІ: 5,9-22,7].

Таким чином, наявність гіпергранулоцитарного запального патерна крові у дітей, хворих на бронхіальну астму в порівнянні з гіпогранулоцитарним запальним фенотипом підвищувало шанси вираженою дилатаційної реакції бронхів в 11,6 разу.

Шахова О.О.

ЛАБІЛЬНІСТЬ БРОНХІВ У ДІТЕЙ, ХВОРИХ НА АСТМУ ПІЗЬНОГО ПОЧАТКУ ЗАЛЕЖНО ВІД АЦЕТИЛЯТОРНОГО СТАТУСУ

Кафедра педіатрії та дитячих інфекційних хвороб

Вищий державний навчальний заклад України

«Буковинський державний медичний університет»

Бронхіальна астма (БА) дитячого віку є гетерогенним захворюванням, яке може вирізнятися клінічними розбіжностями залежно від фенотипу захворювання та віку дитини. Наразі астма дитячого віку розглядається як сукупність окремих фенотипів із визначеними механізмами розвитку і прогресування. Фенотип астми пізнього початку – це пізній початок захворювання з клінічними проявами atopії (екземою, алергічним ринітом, кон'юнктивітом, харчовою алергією), еозинофілії та/або підвищеним рівнем загального IgE у крові.

Метою дослідження було оцінити показники лабільності бронхів у дітей, хворих на астму пізнього початку, з урахуванням ацетиляторного статусу хворих.

Обстежено 72 дитини, які страждають на БА пізнього початку (дебют захворювання після шести років). Сформовані дві клінічні групи спостереження: перша (I) – 34 дитини із фенотипом БА пізнього початку та повільним характером ацетилювання, друга (II) – 38 дітей, хворих на БА пізнього початку, зі швидким ацетиляторним фенотипом. Лабільність бронхів визначали згідно рекомендацій шляхом оцінки їх реакції на дозоване фізичне навантаження (ДФН) та інгаляцію β₂-агоніста короткої дії.

Оцінка показників лабільності бронхів показала, що позитивна бронхоспастична проба спостерігалася у 44,2% пацієнтів із повільним характером ацетилювання та лише у 26,0% дітей зі швидким ацетиляторним статусом (РФ<0,05). Показники ризику наявності бронхоспазму дихальних шляхів у відповідь на дозоване фізичне навантаження у хворих із повільним ацетиляторним фенотипом порівняно до швидких «ацетиляторів» дорівнювали: відносний ризик – 1,7 [95%ДІ: 1,04-2,6], при співвідношенні шансів – 2,2 [95%ДІ: 0,8-5,9]. Разом із тим повільний ацетиляторний фенотип підвищував відносний ризик вираженої лабільності бронхів у 2,9 раза [95%ДІ: 1,9-4,6] при співвідношенні шансів – 4,7 [95%ДІ:1,6-14,2]. Показник лабільності бронхів є